

Razbojnik Tunga

Zgodba iz Mandžurije

(Nadaljevanje)

»Tri sto zelenih...«

P. Bernard ni mogel nadaljevati stavka, ker ga je naravna sila prekinila: voz se je prevrnil

in popotnike stresel iz sebe. K sreči so ga kmalu dvignili in nadaljevali pot.

V Lahačanu so se popotniki morali ustaviti; p. Leon je dobil vročino in bati se je bilo pljučnice. Voznik je skočil z voza, prijel konja za uzdo in zavil z njim na dvorišče bajte, ki jo je krasil napis: Gostilna.

Dvorišče je bilo polno voz vseh vrst, konj in oslov. Med vozovi so se drenjali ljudje vseh vrst in različne starosti.

Ko se je voz ustavil, se je okrog njega zgrnila množica otrok, žen in mož. Vsi so radovedno strmeli v misijonarja. V prvi vrsti je stal neki Kitajec, ki je vse hotel vedeti. Ko je po naravnost vsiljivem izpraševanju že izvedel, da je p. Leon bolan in bo moral tu ostati, p. Bernard pa bo nadaljeval pot do Mergena, je nazadnje še vprašal, ali so misijonarji v resnici tako silno bogati. Ko mu je p. Bernard povedal, da je ravno nasprotno resnično, se je porogljivo nasmehnil in odvrnil:

»Če ne bi bili bogati, ne bi mogli toliko dati revežem.«

Ker v »gostilni« ni bilo prostora, sta misijonarja prenočila na vozu. Naslednje jutro sta bila do kosti premražena. Ker p. Leon ni bil sposoben za nadaljnjo pot, ga je p. Bernard pustil v voznikovi oskrbi in je sam peš nadaljeval pot.

Tako je prodiral v spremstvu nekega mongolskega fantiča v divjo, zapuščeno dolino reke Nonni, da bi tam obiskal na vse strani raztresene kristjane.

Kmalu pa je ostal popolnoma sam. Ko je spremljevalcu vtaknil v žep nagrado, ki jo je bil vnaprej zahteval, jo je ob prvi ugodni priliki popihal. Pater ni iskal novega vodnika, temveč jo je sam mahnil dalje.

V treh dneh je hotel priti do Sotuna, od tam pa se do konca tedna vrniti v Lahačan, da bi od tam skupaj s p. Leonom, če bi ta že bil zdrav, odrinila proti Mergenu.

Toda človek obrača, Bog pa obrne. To je na lastni koži čutil tudi p. Bernard.

V samotnem gozdu je srečal star voz, ki sta ga vlekla dva stara, lena konja. Posebno pri vsem je bilo, da sta bila konja vprežena drug za drugim.

Voznik je bil star Mongolec, poleg njega pa je sedela, vsa zavita in skijučena, stara ženska.

Zenšče je tako prijazno pogledala misijonarja, ki se je umaknil na rob steze, da ji je smehljalje pokimal.

Voz se je ustavil poleg misijonarja. V naslednjem trenutku je segla iz pokritega voza roka in misijonarja zgrabila za ramo. Skoraj istočasno ga je druga roka zgrabila za kuto,

tretja in četrta za vrat. Preden se je prav zavedel, kaj se je zgodilo, je že ležal v pokritem vozu tako povezan, da je komaj dihal.

»Kaj — kaj — ho-hočete?« je zaječal. Ni dobil odgovora.

»Če vas skomina po mojem denarju, sezite v levi žep!«

Spet nobenega odgovora. Razbojnika sta čepela, eden na levi, drugi na desni strani in molče bulila vanj.

»V jopici imam uro in verižico!«

Lopova se tudi za te besede nista zmenila, le gledala sta divje.

Voz je že kaki dve uri drdral in poskakoval po skalnati stezi. V divji skalnati pokrajini se je ustavil. Misijonar je zaslišal neprijazne glasove. Njegova »varuha« sta vrgla streho z voza. V naslednjem trenutku sta ga dvignila na rob voza. Dva druga razbojnika sta ga prevzela in položila na tla.

Voznik je obrnil konja in se odpeljal. Patra pa so razbojniki vlekli k leseni bajti, ki je stala pred prostorno, temno votlino.

Razbojniki so misijonarja najprej peljali v koč, potem pa skozi zadnja vrata v votlino.

V votlini je gorel ogenj. Okrog njega je sedelo sedem divjih postav. Nad ognjem se je pekel koštrun. Ob jetnikovem prihodu so vsi vstali.

Pred misijonarja je stopil visok mož, ki je štel kakih petdeset let.

»Ali si prišel iz misijonske hiše?« je vprašal trdo.

»Da. Kaj hočeš od mene?«

»Tunga, prinesi papir in kurji krempelj!«

Lep in divji mladenič kakih petnajstih let se je naglo odstranil.

(Dalja sledi)

SMEJTE SE!

Preveč je zaposlen

Gospodar reče beraču, ki ga je prišel prosit vbogajme: »Zakaj pa ne delate? Saj ste še krepki?«

»Saj bi rad delal, pa ne utegnem. Beračim namreč vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih,« se je odrezal berač.

Lovska

»Zadnji čas sem silno raztresen. Pomislite, nekoč sem šel brez puške na lov.«

»No, in kdaj ste opazili, da nimate puške?«

»Šele zvečer, ko sem ženi izročil ustreljenega zajca, žena pa meni puško.«

Dober izgovor

Profesor: »Dolinar, povejte mi, kje leži Sušak?«

Dijak: »Pri Reki.«

Profesor: »To je res, a kje leži Reka?«

Dijak: »Pri Sušaku.«

Profesor: »Tudi to je točno; a kje ležita Reka in Sušak?«

Dijak: »Drug poleg drugega.«

Dokaz domovinstva

Polica: »Doma ste torej iz Maribora?«

Nace: »Da, a samo na polovico.«

Polica: »Kako to?«

Nace: »Ko sem se selil iz Maribora v Ljubljano, sem tehtal le 49 kilogramov, sedaj pa tehtam 98 kilogramov in sem tedaj po polovici iz Ljubljane...«

Izpit malega kneza

»Visočanstvo, kako je bilo pri izpitu?«

»Zabavno je bilo. Profesorji so se kar potili, ker so se ball, da bi me mogli kaj takega vprašati, na kar ne bi znal odgovoriti.«

UGANITE!

V hlev gre brez kože, iz hleva pa pride s kožo? (Телё из хлева)

Bele je, majhno je, ves svet je obleklo, a sebe le ni moglo? (Свет)

Telo ima leseno, srce pa črno? (Сердце)

Kdor ima mene v žepu, mu ne ostane ničesar v njem. Kdo sem? (Я)

Zakaj se zajec ozira, kadar teče za njim pes? (Кер нима задъ оца.)

KAŠNO STAROST DOČAKAJO?

Jurček: 15—30 dni

Redkev: 6 mesecev

POISCITE!

Tri osebe opazujejo kozo. Kje so?